

[Boligministeren.]

organisation og Grundejernes Landsforbund også styrke deres muligheder for i fremtiden at øve indflydelse på boligpolitikken, og den ville derved få et bredere grundlag.

Hr. Helge Nielsen mente at kunne konstatere et modsætningsforhold mellem, hvad statsministeren og jeg udtalte ved TV-udsendelsen om boligspørgsmål forleden, og de forslag, som nu er fremsat her i folketinget. Jeg må sige, at denne konstatering står for hans egen regning. Under åbningsdebatten udtalte statsministeren, at bedre boliger beror på, at der ofres mere på boligen og mindre på andre ting. Statsministeren fastholdt denne opfattelse i TV-udsendelsen, og jeg deler hans opfattelse. De forslag, der her er fremsat, og de forhandlinger, som regeringen indbyder til, har til formål at skabe grundlag for at virkeliggøre denne opfattelse, som er den eneste mulige, hvis man vil løse boligproblemet.

Jeg sagde under TV-debatten i en replik til hr. J. O. Krag, at regeringen var rede til at revidere boligforliget og rede til at forhandle på et grundlag, der sikrede større social retfærdighed inden for boligområdet og skabte et bedre grundlag for den fremtidige byudvikling, således at planlægningen, der nødvendigvis må være langsigtet, kan få tryggere vilkår. Dette står ved magt, og når vi har anmodet Fællesorganisationen af almennyttige danske Boligselskaber om forhandlinger, skyldes det ikke mindst ønsket om med deres hjælp at tilgodese disse hensyn. Jeg håber, at fællesorganisationen vil indtage en positiv holdning under disse forhandlinger, at den vil vise forståelse for, at vi søger en langsigtet løsning for det sociale byggeri, og at den ikke lader sig forlede til at deltage i partipolitiske manøvrer. Herved ville fællesorganisationen efter min mening forspilde betydelige muligheder.

Det samme kan siges om forhandlingerne mellem Grundejernes Landsforbund og Lejernes Landsorganisation. De store organisationer på boligmarkedet har nu fået en mulighed for at øve indflydelse på løsningen af boligproblemerne. Jeg kan ikke tænke mig andet, end at de vil deltage i ansvaret for og søge at medvirke til positive løsninger og forhandlinger.

Må jeg sige til hr. Helge Nielsen, at problematikken om, hvad der skal ske, når ren-

tesikringsordningen udløber, skal klares i løbet af det kommende år. Det er ikke muligt at vente til efter næste folketingsvalg. Det byggeri, der skal opføres i 1975 og i 1976, er allerede på tegnebrættene. Det forhold må nødvendigvis respekteres.

Regeringen har fremlagt sit notat om boligsikringsordningen i boligudvalget. Vi har fremsat de tre forslag om boligbyggeriets lånegrænser og løbetider. Vi har fremlagt vor plan om tidsbegrænsede forhandlinger med Lejernes LO, grundejerforeningerne og Fællesorganisationen af almennyttige danske Boligselskaber. I løbet af nær fremtid vil foreligge byggeriets B & W-rapport og realkreditkommissionens betænkning. Alt dette og den redegørelse, der foreligger om boligmarkedet fra det økonomiske råds formandskab, vil kunne indgå i forhandlingerne om boligpolitikken. Det gælder også finansministerens forslag om ændring af lejeværdien for nye og omsatte parcelhuse samt de forslag, som oppositionen, herunder socialdemokratiet, har fremsat om ejerlejligheder, om bytteret, udbygning af boligformidlingen og den sociale kvota.

De forslag, regeringen har fremsat, er ikke ultimative, på ingen måde. Vi har sagt, at vi er villige til at strække os vidt under den forudsætning, at vi tror på det resultat, som kan komme ud af et samarbejde med oppositionens partier.

Jeg håber ikke, at oppositionen vil sætte sig uden for et samarbejde på boligområdet, og derfor håber jeg også, at de udtalelser, som hr. Helge Nielsen fremsatte i går, ikke skal tages som et udtryk for, at man på forhånd afviser enhver forhandling. Jeg bygger dette håb på, at hr. Helge Nielsen ikke anviste alternative løsninger, hvilket trods alt må være den første betingelse for at unddrage sig et medansvar for problemernes løsning i den foreliggende situation.

Der er efter min bedømmelse ikke tale om et brud på boligforliget, der er tale om en invitation til forhandling. Jeg vil gerne gentage, hvad jeg hyppigt har sagt: det vil være en dyb ulykke både for boligsagen og for vort samfund, om det boligpolitiske samarbejde, som indledtes i 1966, ikke kunne opretholdes.

Ministeren for offentlige arbejder (Guldberg): I sin omtale af forholdene i det nye